

TOM WOOD

DE

VIJAND

Drie namen, drie slachtoffers,
twee dagen om ze te vermoorden

ISBN 978-90-225-8021-9

ISBN 978-94-023-0889-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Enemy*

Oorspronkelijke uitgever: Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Vertaling: Kees van Weele

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Arcangel Images

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2012 Tom Hinshelwood. The moral right of the author has been asserted

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Michael, mijn broer en vriend

1

BOEKAREST,
ROEMENIË

Het was een goeie ochtend voor een moord. In de stad, onder de ondoordringbare grijze wolken die de zon verduisterden, was het donker en stil. Koud. Precies zoals hij het graag had. Hij liep in een ontspannen tempo, had geen haast, wist dat hij perfect op schema lag. Het begon te motregen. Ja, het was een heel goeie ochtend voor een moord.

Voor hem reed traag een vuilniswagen met oranje zwaailichten en heen en weer zwiepende ruitenwissers om de regendruppeltjes van de voorruit te vegen. De beladers liepen met hun handen onder hun oksels achter de wagen naar de volgende hoop vuilniszakken op het trottoir. Ze kletsten met elkaar en hadden lol.

Het rumoer van het groepje verstomde even toen hij hun voorbijliep in de kringelende wolk uitlaatgassen die oploste in de voorjaarslucht. Hij voelde dat ze hem bekeken, zijn uiterlijk in zich opnamen in de paar seconden waarin hij langs hen liep.

Er was niet veel aan hem te zien. Hij was goedgekleed – een lange wollen jas over een donkergrijs pak, zwarte leren handschoenen, oxfordschoenen met dikke zool. In zijn linkerhand droeg hij een metalen attachékoffertje. Hij had kort, donker haar en een keurig getrimde baard. Ondanks de kou had hij alleen de onderste twee van zijn vier overjasknoppen dichtgedaan. Gewoon een zakenman die naar kantoor ging, zouden ze denken. Hij was ook een soort zakenman, maar hij betwijfelde of ze enig idee hadden van zijn ongewone beroep.

Achter hem kletterde een vuilnisemmer op de weg, en toen hij even over zijn schouder keek, zag hij opengebarsten zwarte zakken en afval op het asfalt liggen. De beladers mopperden en raaptten het afval vlug op voordat de wind het alle kanten op blies.

Na een korte wandeling kwam de zakenman aan bij een groot appartementencomplex. Het was een paar verdiepingen hoger dan de ge-

bouwen eromheen. Er staken balkons en schotelantennes uit de doffe bruine muren. Zonder zich te haasten legde hij de zes passen naar de voordeur af. Hij opende hem met de sleutel die hij sinds de vorige dag had en stapte naar binnen.

Er waren twee liften, maar hij koos ervoor de trap te nemen en beklom de tweeëntwintig treden naar de bovenste verdieping. Bijna zonder tekenen van vermoeidheid kwam hij er aan.

De gang achter de deur van het trappenhuis was lang en kleurloos, en op regelmatige afstand van elkaar waren er genummerde deuren met spionnetjes. Vuil linoleum bedekte de vloer. Op de muren zat verbleekte, afbladderende verf. De koude lucht rook naar een sterk schoonmaakmiddel. Ergens hoorde hij zacht babygehuil.

Aan het einde van de gang, waar die samenkwam met een andere, was een deur waarop ONDERHOUD stond. Hij zette zijn attachékoffertje neer en haalde een minipakje boter dat hij had meegenomen uit een eethuis in de buurt uit een van zijn zakken. Hij wikkelde het papiertje eraf en smeerde de boter zorgvuldig op de scharnieren van de deur. Toen stopte hij het lege papiertje terug in de zak waar hij het uit had gehaald.

Hij haalde twee metalen voorwerpen uit zijn jas: een plat ijzertje met een hoek van negentig graden en een dun, gebogen haakje. Dit slot was stukken beter dan het gemiddelde, maar de zakenman had het in minder dan een minuut gekraakt.

Achter hem ging een deur open.

Hij stopte de lockpicks weer in zijn zak. Iemand zei iets in nors klinkend Roemeens. De man met het attachékoffertje sprak verschillende talen, maar deze niet. Hij bleef nog een ogenblik met zijn gezicht naar de deur staan, voor het geval de spreker het tegen iemand in het appartement had. Die kans was niet groot, maar hij moest er rekening mee houden.

De stem riep opnieuw. Dezelfde keelklanken, maar luider. Ongeduldig. Met zijn rug nog steeds naar de spreker toe stak de zakenman zijn rechterhand in zijn jas, haalde hem er weer uit en hield hem uit het zicht bij zijn heup. Toen draaide hij zich met zijn linkerzij naar de bewoner om hem te bekijken, met voorovergebogen hoofd zodat zijn ogen door zijn voorhoofd werden overschaduwd.

Een forsgebouwde man met een stoppelbaard van vele dagen stond voorovergebogen in zijn deuropening, de vlezige vingers wit wegge-

trokken om de deurpost geklemd. Tussen zijn dikke lippen bungelde een sigaret. Hij bekeek de man met de attachékoffer en nam de sigaret met trillende hand uit zijn mond. Er viel as op het vlekkerige linoleum.

Hij wankelde en zei opnieuw iets, sprak de woorden traag en met dubbele tong uit. Een dronkenlap dus. Ongevaarlijk.

De zakenman negeerde hem, pakte zijn attachékoffer en liep de aangrenzende gang in, weg van de dronkenlap voordat die nog meer ophef kon maken. Ergens achter hem klikte een deur dicht. Hij bleef staan, liep op zijn schreden stilletjes terug, gluurde om de hoek, zag niemand en stopte de 9mm-Beretta 92F weer in zijn overjas. Hij klikte de veiligheidspal weer terug.

In de ruimte achter de deur was het pikdonker. Er druppelde water, ergens uit het zicht. De zakenman knipte een dunne zaklantaarn aan. De smalle lichtbundel verlichtte het hok: kale stenen muren, buizen, dozen en een metalen trap tegenover hem. Hij liep de ruimte door en klom de trap op. Zijn schoenen maakten geen geluid op de metalen sporten. De roestige deur boven aan de trap naar het dak was afgesloten met een hangslot. Het was iets moeilijker te lockpicken dan het vorige slot.

Op elf hoog striemde een ijzige wind langs zijn gezicht en op elke centimeter blote huid. Een paar seconden later, nadat het drukverschil tussen het trappenhuis en het dak was verdwenen, nam de luchtstroom af. Hij bukte zich om minder af te steken tegen de achtergrond van de hemel en sloop naar de westrand van het dak. De wind dreef de wolken naar het noorden, waarna het licht van de opkomende zon zich over de stad kon verspreiden. Voor hem lag het langzaam ontwakende Boekarest. Afgezien van de locatie waar hij zich nu bevond, was het een prachtige stad. Dit was zijn eerste bezoek en hij hoopte dat zijn werk hem er binnenkort weer heen zou voeren.

Hij richtte zijn aandacht op zijn attachékoffer, maakte de slotjes open en legde hem plat op het dak. Er zat een uit elkaar gehaalde Heckler & Koch MSG-9 in, met een dik stuk schuimrubber eromheen. Hij pakte eerst de loop en bevestigde die op het frame van het geweer. Toen bracht hij het Hensoldt-telescoopvizier aan, gevolgd door de lade en ten slotte het magazijn met twintig patronen. Hij klapte het statief uit en liet het wapen op de lage dakrand rusten.

Door het telescoopvizier zag hij de gebouwen, auto's en mensen in

de stad tien keer vergroot. Voor de aardigheid ving hij het hoofd van een jonge vrouw in het richtkruis en volgde het terwijl ze nipte van haar ochtendkoffie, anticiperend op haar bewegingen om het hoofd in het dradenkruis te houden. Toen liep ze onder de takken van een boom door en verloor hij haar uit het zicht. Geluk gehad, meid, dacht hij, met een van zijn zeldzame glimlachjes. Hij keek even langs het vizier af, richtte zijn geweer opnieuw en keek weer door de telescoop.

Nu zag hij de ingang van het Grand Plaza Hotel aan de Dorobanților-boulevard. Het achttiende-eeuwse gebouw had een moderne gevel, een en al glas en roestvrij staal, met een robuuste en tegelijkertijd gestroomlijnde uitstraling. Tijdens zijn reizen had de zakenman overal ter wereld in Howard Johnson-hotels gelogeed, maar nog nooit in dit. Als het Grand Plaza voldeed aan de hoge eisen die aan de andere hotels van die keten werden gesteld, zou het doelwit er een aangenaam verblijf hebben gehad, dacht hij. Hij vond het niet meer dan gepast dat de gedoemde man een goede nachtrust had genoten voordat hij hem in de ochtend zou executeren.

De man met het geweer haalde een laserafstandsmeter uit zijn attachékoffer, richtte de straal op de ingang van het hotel en kwam te weten dat die zich precies 552 meter verderop in het centrum van Boekarest bevond. Ruim binnen de effectieve schootsafstand, en hij had er maar zes meter naast gezeten met zijn schatting. Hij draaide aan het verstelwielje van het vizier om de hoek en de afstand te corrigeren.

Voor de hotelingang geeuwde een portier met een pokdalig gezicht zijn slechte gebit bloot. Een paars lint dat om een lantaarnpaal vlak bij hem was gebonden wapperde in de bries. De man met het geweer keek er een ogenblik naar en berekende de windsnelheid. Iets meer dan tien kilometer per uur. Hij stelde de windcompensatie van de Hensoldt in en vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat iemand zich realiseerde waarom het op het oog onopvallende lint daar hing. Of misschien zou het niemand opvallen.

Hij draaide aan de afstelring van het telescoopvizier en paste de vergroting zodanig aan dat hij de omgeving van het hotel kon zien. Er waren niet veel mensen in de buurt. Een paar voetgangers, hier en daar een gast, maar geen grote groepen. Des te beter. Hij was een uitstekende scherpschutter, maar hij had niet meer dan een paar seconden de tijd om het doelwit uit te schakelen, en dus had hij een onbelemmerd gezichtsveld nodig. Hij zou niet aarzelen om de pechvogel die tussen de

kogel en het eigenlijke doelwit in ging staan ook neer te schieten, maar daarmee zou hij het doelwit waarschuwen voor zijn naderende dood, en als het doelwit niet geestelijk beperkt was, zou het dekking zoeken.

De man met het geweer keek op zijn horloge. Het onfortuinlijke slachtoffer van vandaag kon nu elk moment tevoorschijn komen, als de in het dossier bijgesloten beschrijving van zijn dagelijkse gewoontes klopte. En de zakenman had geen reden om te twijfelen aan de informatie die zijn klant hem had verstrekt.

Na het vizierbeeld nog wat meer te hebben verkleind, zag hij de hele voorkant van het hotel en twee derde van de torenflat. De ramen van de bovenste drie verdiepingen die hij door het telescoopvizier kon zien weerspiegelden het licht van de opkomende zon.

De motregen was opgehouden toen een limousine vanaf de aangrenzende weg de oprit van het hotel insloeg en stilhield voor de hoofdingang. Een grote blanke man in een donkere spijkerbroek en een beige overjas stapte uit en liep de trap op, energiek en doelgericht als een lijfwacht. Zijn hoofd ging snel maar efficiënt op en neer, en hij bekeek alle mensen om hem heen om na te gaan of ze een dreiging konden vormen, wat niet het geval was.

Het moment kwam nu vlug dichterbij en de man met het geweer voelde zijn hart sneller kloppen. Hij ademde diep in om te voorkomen dat het op hol sloeg en dat zijn rijkunst eronder zou lijden. Hij wachtte af.

Een minuut later kwam de lijfwacht de deur weer uit, liep de trap af en bleef halverwege staan. Hij keek om zich heen en gebaarde omhoog naar de ingang. Over een paar seconden zou het doelwit in zicht komen. Volgens het dossier reisde het doelwit, een Oekraïner, meestal met een paar lijfwachten, die natuurlijk in hetzelfde hotel overnacht hadden. Al zijn lijfwachten waren afkomstig uit het leger of de inlichtingendienst. Ze zouden de Oekraïner zeker omringen en een verder onbelemmerd schot lastig maken.

De man met het geweer had de MSG-9 gekozen omdat het een semi-automatisch wapen was en hij er binnen enkele seconden meerdere schoten mee zou kunnen lossen. De 7,72×52mm-volmantelkogels hadden genoeg kracht om dwars door een menselijk lichaam heen te gaan en dan ook nog iemand erachter dodelijk te treffen. Bovendien waren de kogels die hij gebruikte voorzien van een wolfraampenetrator, met het oog op de kogelwerende vesten die het doelwit en zijn lijfwachten

waarschijnlijk zouden dragen. Ook al werd de Oekraïner beschermd door een vleesmuur van twee mannen met kogelwerende kleding, hij zou eraan gaan.

Voordat de zakenman kon inzoomen om het schot voor te bereiden, trok een kleine lichtflits achter een raam op de dertiende verdieping van het hotel zijn aandacht. Snel hief hij de loop van de MSG-9, en hij stelde het bereik van de vizierkijker in om na te gaan waar het licht vandaan kwam. Hij vreesde dat een hotelgast beter van het uitzicht over de stad probeerde te genieten met behulp van een telescoop of verrekijker. Van zo'n hoogte zouden ze hem wel eens onbedoeld kunnen zien, en als dat zo was, zou hij de opdracht uit zijn hoofd moeten zetten en maken dat hij wegwam. Het had geen zin de moordaanslag te plegen als de politie hem daarna zou arresteren.

Hij richtte het dradenkruis op het raam, zoomde in en zag dat de glinstering niet werd veroorzaakt doordat het zonlicht viel op de lenzen van een verrekijker of telescoop, maar op een telescoopvizier zoals dat van hem.

Een gedempte loopflits veranderde de verbazing van de zakenman in verontrusting in de twee derde seconde die de kogel nodig had om zijn hoofd te bereiken.

Een roze waas wervelde door de lucht.

2

Victor zag het lichaam vallen, zijn gezichtsveld uit, en hij schoof de telescoop opzij terwijl de knal van het schot langzaam wegebde. De lange geluiddemper op het geweer had wel de mondingsknal onderdrukt, maar kon de supersone knal op het moment dat de kogel door de geluidsbarrière ging niet verhullen. Hoewel iemand die er oor voor had zou weten dat er een schot was afgevuurd, was het zonder mondingsknal en zonder flits uit de loop vrijwel onmogelijk te bepalen waar dat precies was gebeurd. Subsonische munitie zou het geluid grotendeels hebben gedempt, maar het waaide in Boedapest, en van een afstand van 550 meter had Victor geen vertrouwen in de accuratesse van een tragere kogel.

Het raam van de hotelkamer kon niet ver genoeg open voor wat hij van plan was, dus had Victor de ruit eruitgehaald. Daardoor was het koud in de kamer, maar de luchtstroom zou helpen de cordietlucht te verdrijven. Schieten met de geweerloop buiten het raam zou hebben geholpen tegen de stank, maar dan zou hij ook vlugger ontdekt kunnen worden. Alleen amateurs gingen zo te werk.

Snel maar zonder zich te haasten schroefde Victor de geluiddemper van het geweer en haalde het wapen uit elkaar. Hij legde de delen terug in de schuimrubberen voering van een leren attachékoffer. Hij deed er iets minder dan vijftien seconden over. Met een zakdoek om zijn hand gewikkeld raapte hij de nog warme koperen huls van de vloer en stopte hem in zijn zak. Toen droeg hij de leunstoel waarin hij had gezeten van het raam terug naar de hoek waar hij hem vandaan had. Met zijn voet streek hij de pootafdrukken in de vloerbedekking bij het raam weg.

Hij plaatste de ruit weer in het kozijn en schuurde de koppen van de schroeven glad met een stukje schuurpapier. Hij onderzocht de kamer op sporen van zijn aanwezigheid. Het was een moderne, smaakvolle, brandschone ruimte. Neutrale kleuren. Veel roestvrij staal en licht-

gekleurd hout. Geen persoonlijke maar ook geen schreeuwerige inrichting. Hij zag niets om zich zorgen over te maken. Het bed en de badkamer had hij niet gebruikt, zelfs geen kraan opengedraaid. Hoewel de lakens een bijna onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefenden, was de kamer niet meer dan een plek voor een aanslag, en gebruikmaken van het comfort zou een onaanvaardbaar risico met zich meebrengen. Victor ging niet liggen slapen op dezelfde plek waar hij een opdracht uitvoerde. Zo deed hij geen zaken.

Victor constateerde tevreden dat hij niet door enig tastbaar bewijs met de kamer in verband gebracht kon worden. Hij legde het attaché-koffertje in een grotere koffer, sloot die en verliet de hotelkamer. Zijn hartslag lag twee slagen per minuut boven zijn hartslag in rust. Hij hoefde zich geen zorgen te maken over vingerafdrukken; hij had zijn handen bedekt met een doorzichtig siliconenlaagje om te voorkomen dat zijn huidvet afdrukken zou achterlaten op de voorwerpen die hij aanraakte.

Hij liep naar het trappenhuis om de bewakingscamera bij de lift te vermijden en daalde af naar de begane grond. Hij baande zich een weg door de lobby zonder zich iets aan te trekken van de drukte, met gebogen hoofd, zodat de aanwezige camera's alleen zijn voorhoofd en zijn haar zouden filmen.

Bij de hotelingang stond een lange, breedgeschouderde man in spijkerbroek en een beige overjas druk te praten met een even forse maar oudere man. Ze hadden allebei een Oost-Europees uiterlijk. Slavisch. Russen of Oekraïners misschien. De oudere man was zo te zien achter in de veertig. Zijn zwarte krijtstreppak zat als gegoten om zijn lange, gespierde lijf. Hij had kort, donker haar dat grijs begon te worden bij de slapen, en een gladgeschoren gezicht. Hij stond links van Victor, die het grillige littekenweefsel waaruit de onderkant van zijn oor bestond duidelijk kon zien. Het oorleuletje ontbrak.

Om de twee Slaven heen stonden vier andere mannen. Het waren Oost-Europeanen met een lichte huid, gekleed in donkere pakken, gespierd maar niet overdreven, met de uitstraling van ex-militairen of toplijfwachten. Ze vormden een tactisch scherm om de man in de beige overjas en de oudere man in het krijtstreppak heen en keken ieder een andere kant op, alert, competent, hun dominante hand bij hun middel, klaar om te doen waarvoor ze betaald werden.

Terwijl Victor naar de receptie liep, hoorde hij de lange man in de

overjas in het Russisch uitleggen waarom de man in het krijstreeppak – de vip – binnen moest wachten. Victor deed alsof hij het gesprek niet kon verstaan en ging voor de balie staan, met zijn rug naar de dichtstbijzijnde camera, zodat die alleen zijn achterhoofd zou filmen.

De receptionist achter de balie staarde nerveus naar de groep Slaven en zag Victor niet staan tot hij zijn hand in het gezichtsveld van de man hield.

‘Neem me niet kwalijk, meneer,’ zei de receptionist in Engels met een Roemeens accent, ‘wat kan ik voor u doen?’

‘Ik wil eerder uitchecken.’

Victor noemde zijn gegevens, gaf zijn sleutelkaart terug en wachtte tot de receptionist had gedaan wat receptionisten moeten doen. Intussen luisterde hij het gesprek tussen de hoofdlijfwacht en de vip woord voor woord af.

Terwijl hij zijn rekening controleerde en de papieren ondertekende, hoorde hij zware voetstappen dichterbij komen. Normaal gesproken liet Victor zich nooit van achteren benaderen, maar omdat de bewakingscamera er hing en hij aan het uitchecken was, kon hij niet anders gaan staan zonder de aandacht te trekken. En de lijfwachten zagen er alert genoeg uit om zulke veelzeggende bewegingen op te merken.

Daarom bleef Victor staan zoals hij stond terwijl hij de handtekening van zijn alias onder aan het formulier zette, en de lijfwacht gaf hem de verwachte duw tegen zijn schouder toen die bij de balie aankwam om de receptionist bevelen toe te blaffen. Victor ging niet opzij en bood geen weerstand tegen de duw – ook nu weer om zijn dekmantel van onopvallende gast in stand te houden – maar de lijfwacht woog zo’n honderdtwintig kilo en Victor struikelde. Hij herstelde zijn evenwicht waarschijnlijk beter dan de gemiddelde verraste zakenman zou doen, maar alleen om niet te vallen.

Voordat hij de boze, maar niet te boze opmerking die van hem werd verwacht kon maken, hoorde hij de man in het krijstreeppak ‘Nikolaj!’ roepen.

De man in de beige overjas keerde de balie de rug toe en keek naar zijn baas. Victor deed hetzelfde.

De vip van in de veertig stormde naar zijn hoofdlijfwacht en de andere vier lijfwachten renden met hem mee om het scherm om hem heen intact te houden, vijf passen van hem vandaan, waarbij elke hoek van de lobby door minstens één paar ogen werd bestreken.

‘Nikolaj, jij lompe zak,’ zei de man in het krijtstreepzak terwyl hij dichterbij kwam, ‘bied deze man onmiddellijk je excuses aan.’

Hij gebarde naar Victor, en Victor herkende het Oekraïense platte-landsaccent.

De lijfwacht die Nikolaj heette keek Victor aan en zei in accentloos Engels: ‘Sorry.’

‘Geeft niet,’ zei Victor terug.

De Oekraïner in het krijtstreepzak wendde zich tot hem. ‘Neemt u me niet kwalijk. Mijn vriend hier is nog niet beschaafd. Meer aap dan mens. Ik hoop dat hij u geen pijn heeft gedaan.’

‘Nee, hoor.’

Victor deed een stap opzij; hij wilde niets liever dan de communicatie met de man die hij het leven had gered beëindigen. Elke seconde hier nam het risico dat hij zou worden ontmaskerd exponentieel toe. De Oekraïner keek Victor aan met een nieuwsgierige, intense blik.

‘O nee,’ zei de Oekraïner, en hij keek omlaag, ‘uw pak.’

Victor keek ook en zag het scheurtje in de rechtermouw van zijn jasje. Het moest achter de hoek van de balie zijn blijven haken toen hij was gestruikeld.

‘Het is niets,’ zei Victor. ‘Dat kan ik laten maken.’

‘Nee, het is verpest.’ De Oekraïner draaide zich om naar Nikolaj en zei in het Russisch: ‘Stom rond, kijk wat je gedaan hebt.’ Hij keek Victor weer aan. ‘Neemt u me niet kwalijk. Het is ook nog eens zo’n mooi pak. Ik zie dat u een man bent die zich graag goed kleedt, net als ik. Ik zou u geld willen geven voor een nieuw, maar ik heb geen contanten bij me, en wie heeft er nu tegenwoordig nog cheques?’

‘Het hoeft echt niet,’ zei Victor. Als hij niet op Nikolaj was gestuit, dacht hij, zou hij minder aandacht getrokken hebben.

‘O jawel.’ De Oekraïner stak zijn hand in de zak van zijn jasje en haalde een visitekaartje tevoorschijn. Hij gaf het aan Victor. ‘Ik zit op het ogenblik midden in een crisis, helaas, anders zou ik een nieuw pak met u gaan kopen, maar hier hebt u mijn kaartje. Bel me, dan regelen we iets. Als u ooit in Moskou bent, laat ik mijn kleermaker een pak voor u maken, zo mooi dat u er tranen van in uw ogen krijgt.’

Victor nam het kaartje aan. VLADIMIR KASAKOV las hij, zowel in cyrillisch schrift als in het Engels. Er stonden ook een telefoonnummer en het adres van een kantoor in Moskou op.

‘Heel sympathiek van u, meneer Kasakov,’ antwoordde Victor.

‘Excuseert u me nu, voordat mijn werknemers u nog verder toetakelen.’

Victor knikte en liep naar de uitgang. Hij draaide zich niet om, maar voelde dat hij onophoudelijk werd nagekeken.

Buiten was het koud en de portier zag er veel te zwak uit om dit werk op zijn leeftijd nog te doen, vooral bij dit weer. Victors ogen dwaalden naar het gebouw van elf verdiepingen, waar de lelijkheid zelfs op een afstand van zeshonderd meter van afstraalde. Het was een goede keus van de sluipmoordenaar geweest om daarvandaan te schieten. Er waren andere gebouwen die dichterbij stonden, maar die boden geen onbelemmerd zicht op de hotelingang. Victor zou het zelf ook hebben gebruikt als de rollen omgedraaid waren geweest. Maar hij zou zich niet hebben laten neerschieten.

Victor zag zijn spiegelbeeld in de glazen deuren van het hotel en merkte op dat hij uiterlijk niet veel verschilde van de man die hij had doodgeschoten. Onder zijn zwarte overjas droeg hij een antracietgrijs pak met een wit overhemd en een hemelsblauwe stropdas. De perfecte camouflage in de stad. Zijn donkere haar was kort en niet gestyled en zijn baard was getrimd. Hij zag eruit als een makelaar of advocaat, met een verzorgd maar onopvallend uiterlijk. Hij ging op in de omgeving, werd nauwelijks gezien of opgemerkt. En niet onthouden.

In een taxi haalde hij een kauwgom met pepermuntsmaak uit de wikkel en stak hem in zijn mond. Hij had ergens gelezen dat kauwgom een goede vervanger van sigaretten was, maar hoe hij ook kauwde, hij kon er geen rook uit inhaleren.

Hij liet zich door de chauffeur afzetten bij station Gara de Nord, waar hij een kaartje naar Constanța kocht en zeven minuten voor het geplande vertrek in de trein stapte. Zes minuten later stond hij op van zijn zitplaats en vijf tellen voordat de deuren zouden dichtgaan en vergrendeld zouden worden stapte hij uit. Hij verliet het station door een andere uitgang, stapte in een andere taxi en gaf de chauffeur opdracht hem naar het Herăstrăupark te brengen, waar hij op zijn gemak doorheen wandelde en daarna via de uitgang het Charles de Gaulle Plaza in liep. Hij ging in de lobby zitten en las een gratis tijdschrift terwijl hij de hoofdingang in de gaten hield.

Toen hij na vijf minuten nog niemand op zijn gevarenradar had, stond hij op en liep de trap af naar de onderste verdieping van de on-

dergrondse parkeergarage. Een van de snelle liften bracht hem vanaf daar naar de bovenste verdieping. Hij ging met een andere lift weer omlaag, naar de vierde verdieping, en daalde vandaar via de trap af naar de lobby. Hij verliet het gebouw door een zijuitgang.

Hij liep naar het dichtstbijzijnde metrostation en bleef een half uur heen en weer rijden, verwisselde van trein, reed dezelfde weg terug, nam een ander traject en stapte uit bij het station Universiteit van Boekarest. Na een aangename wandeling over de campus nam hij een taxi naar de Elisabeta-boulevard vlak bij het stadhuis, en vandaar legde hij te voet de korte afstand af naar de ingang van het Cişmigiupark.

Het was er stil en vredig. Op het cirkelvormige pad de Rondul Român kwam hij maar weinig mensen tegen, en hij bleef er een tijdje staan kijken naar de stenen borstbeelden van de twaalf beroemdste Roemeense schrijvers terwijl hij zijn contrasurveillance beëindigde. Deze voorzorgsmaatregelen waren even essentieel voor het uitvoeren van een klus als het overhalen van de trekker. Om een opdracht te laten slagen was het essentieel dat hij onopgemerkt bleef en niet op te sporen was. Bijna iedereen kon wel iemand vermoorden, maar er waren niet veel mensen die er één keer mee weg konden komen, laat staan elke keer weer.

Jarenlang had Victor zijn werk in volledige anonimiteit gedaan. Hij was freelancer en doodde snel, efficiënt en geruisloos. Zijn opdrachtgevers wisten niet wie hij was. Dat wist niemand. Hij had destijds in vrijwel volkomen afzondering geleefd, zonder vrienden of familie, niemand die hem kon verraden of tegen hem kon worden ingezet. Maar zo was het niet gebleven, en achteraf gezien was dat onvermijdelijk geweest. Hij had als geen ander moeten weten dat niemand voor altijd onvindbaar kon blijven.

Toen Victor zeker wist dat hij niet in de gaten werd gehouden, verliet hij de Rondul Român en liep naar de vijver in het midden van het park. Hij bleef staan op een sierlijke voetgangersbrug, haalde het attachékoffertje uit de grotere koffer, keek om zich heen om te zien of hij alleen was en liet het koffertje onopvallend in het water vallen. Het geweer woog iets minder dan zeven kilo en zonk recht naar de bodem.

Victor verliet het park via de zuidoostelijke uitgang en stapte in een bus. Hij nam een zitplaats op de bovenverdieping achterin en stapte uit toen hij daar na zes haltes nog als enige zat. De koffer liet hij op de vloer bij zijn zitplaats staan.

Zijn gedachten keerden terug naar de man die hij het leven had ge-

red. In Victors opdracht stond niets over het doelwit van de moord, alleen dat hij de aanslag moest overleven. Als het incident in de hotellobby niet had plaatsgevonden, zou Victor verder niet over hem hebben nagedacht. Maar nu kende Victor zijn naam, en het was een naam die hij vaker had gehoord. Weinig mensen in Victors beroepsgroep zouden hem niet kennen. Vladimir Kasakov was een van de grootste wapenhandelaren ter wereld, zo niet de grootste. Hij werd internationaal gezocht. Normaal gesproken was Victor niet geïnteresseerd in het motief voor zijn opdrachten, maar nu vroeg hij zich onwillekeurig af waarom zijn CIA-opdrachtgever zo graag het leven van deze man wilde sparen.

Het begon weer te regenen en Victor versnelde zijn pas om de forensen om hem heen bij te houden. Niemand besteedde enige aandacht aan hem. Hij wist dat hij oppervlakkig gezien – vlees en bloed, huid en botten – op hen leek, maar hij wist ook dat de overeenkomsten daar ophielden.

Weet je wat jou zo bijzonder maakt, had iemand hem wel eens gezegd. Mensen zoals jij en ik dragen iets met ons mee wat anderen niet hebben, en we zorgen ervoor dat het voor ons werkt, of we doen niets en we laten het ons vernietigen.

En dat had hij zijn hele leven gedaan, ervoor zorgen dat het voor hem werkte. Maar een half jaar eerder was zijn zorgvuldig in stand gehouden leven in duigen gevallen, en in de maalstroom die erop volgde, had hij met de gedachte gespeeld het voor gezien te houden en te proberen een normaal bestaan te gaan leiden. Het was ijdele hoop geweest, maar dat was toen. Nu kon Victor zijn werk niet langer de rug toekeren, al zou hij het willen.

Hij wist dat zijn nieuwe opdrachtgever hem zou uitschakelen als hij dat probeerde.